

Това си пѣтувание Бачо Киро извършилъ пѣшкомъ, съ луличка въ уста, съ торбичка на рамо и съ намѣтнѣта абица. Въ който български градъ пристигнѣлъ, най-напрѣдъ отивалъ да си почине у българското читалище и да почете вѣстници. Тамъ се срѣщалъ съ младежитѣ и винѣги приказвалъ, че трѣбва да въстане народа, да се възбунтува и да се освободи отъ турцитѣ.

Бачо Киро не билъ много ученъ. Той се училъ черковно четмо въ дѣдо-попова килия, но бѣла книжка праздна не оставялъ и непрочетена книжка не затварялъ. Всичко чуто и видено, като: пословици, пѣсни, обичаи, приказки, пѣтешествия и пр., той си ги записвалъ. Библиотеката му стояла въ торбичката, обвѣрзана и подраздѣлена на около двадесетъ мѣста.

Той обичалъ своето отечество България повече отъ всичко друго.

Бачо Киро обичалъ да пише и стихове и то съ черковни букви. Всичкото свое пѣтувание той описалъ въ стихове.

Ето ви едно негово стихотворение:

„България тогасъ ще разумей,
Кога за свобода малко кръвъ се пролей.
Но то ще бѣде тогасъ,
Когато не ще да вида азъ!
Боже, дай ми още да поживѣѣжъ,
За мила свобода кръвъ да си пролеѣжъ.“

Бачо Киро умрѣлъ наистина за свободата на България. Прѣзъ 1786 год. Май мѣсець го обѣсили въ Търново турцитѣ.

Докаранъ билъ и затворенъ въ търновския затворъ, по причина, че повдигнѣлъ знамето